

Alle disse forordninger, direktiver og beslutninger skal Norge altså rette sig efter. Norge har ved udgangen af april implementeret, lad os så sige et rundt tal, jeg kan ikke se uden briller, 1.200 et eller andet, men det er mange. Det, der er hele pointen er jo, at Norge som selvstændig, suveræn nation ikke har haft en dyt indflydelse på disse direktiver, da de blev til.

Derfor kan man jo spørge: Hvad er det så, vi ønsker for Danmark? Hvorfor er det mest fornuftigt for Danmark, praktisk for Danmark at være med i euroarbejdet, men også efter CD's opfattelse i samtlige andre samarbejder i Europa? Fordi der nu om dage ikke er noget, der hedder en selvstændig, suveræn nation. Det passer jo ikke.

Man vil være tvunget til at indgå aftaler for at kunne overleve, man vil være tvunget til at lave aftaler om det ene og det andet. Man kan jo ikke melde sig ud af verden, og det har Norge da selvfølgelig erkendt, og derfor sidder nordmændene nu i Stortinget, vores kolleger, og vedtager det ene direktiv efter det andet, som er blevet oversat fra fransk til norsk, og så kan de få lov til at sige ja eller jo. Det synes jeg er en dårlig handel for Norge. Det må de om. Men CD ønsker ikke Danmark på noget område bragt i den situation.

Vi vil være med, vi vil have fingrene ned i suppen. Vi vil bøje os for nogle kompromiser, som de andre også må bøje sig for, som navnlig de store må bøje sig for. Det er deri, hele ideen ligger. Derfor synes CD, det mest fornuftige for Danmark er også på dette område at gå med.

Vi har i dag fået en meget vigtig tilkendegivelse fra hr. Holger K. Nielsen, og jeg kan ikke lade være med at frådse i den, uanset at han ikke er til stede. Vi har nu fået at vide, at det, vi andre kalder et stærkere samarbejde, er det samme som mere union, og mere union betyder ikke andet end et stærkere samarbejde på nogle områder. Det synes jeg var sådan en dejlig bekræftelse, for vi har brugt i timevis ude på møderne før i tiden med at skændes om, hvad der var union, og hvad der var stærkere samarbejde. Nu taler vi samme sprog. Det er fint.

Jeg vil sige om det samarbejde og den frygt, der er hos nogle for glidebanen, som det hedder i jargonen – dette med hvad det samarbejde nu kan blive til, hvad det kan føre med sig, hvor vi skal hen – at det ved jeg ikke. Det tror jeg ikke der er nogen, der ved, for behovene skifter, politikerne bliver mere og mere grænseoverskridende.

Vi kan ikke vide, hvad der om 10 år, 15 år, 20 år vil anses for at være et helt naturligt grænseoverskridende problem. For 20 år siden talte man jo f.eks. ikke om miljø som et grænseoverskridende problem, men det, man kan se, er ikke 100 år frem, men man kan se 100 år tilbage.

Derfor må jeg sige til folk, der frygter det her, at jeg kan ikke være bange for et samarbejde, uanset at jeg ikke kan se 100 år frem. Men jeg kan tydeligt se i bakspejlet, hvad det betød, da man ikke samarbejdede, da man havde disse højt priste nationalstater for fuld udblæsning, to gange i forrige århundrede, og de smadrede det.

Derfor er samarbejdet ikke elitens projekt. Det var ikke eliten, det gik mest ud over, da samarbejdet ikke var der. Det kan man vist roligt sige. Der er ikke spor elitært i at samarbejde, men det, det drejer sig om, er at sige ærligt, at selvfølgelig kan vi ikke se 100 år frem. Der kan komme nye problemstillinger op, som selv hr. Holger K. Nielsen vil anbefale et stærkere samarbejde om.

Vi ved, hvad vi ønsker i Danmark. Vi ønsker, at vi kan indrette vores samfund velfærds-mæssigt med den fordelingspolitik osv., der skal være, som vi nu synes. Det ønsker de også i de andre lande. Jeg skal ikke gøre den debat længere. Vi har jo talt om det i timevis også i dag. Jeg siger bare: Lad være med at frygte samarbejdet mere end alternativet, for det kender vi i hvert fald. Og Vorherre bevares for det.

Jeg når ikke meget mere i denne tale. Jeg vil bare understrege, at for CD er konsekvensen af et ja, at vi får mere luft til, bedre muligheder for selv at bestemme. Det er ikke vores opfattelse, at nu kommer de så, og så skal de også bestemme, hvordan det hele skal fordeles herhjemme.

Netop i og med vi er inde under det, jeg kalder forsikringsselskabet, euroen, vil der være langt mindre behov for, at Danmark opfører sig fantastisk fedtet. Nogle vil synes, det er finere, at vi opfører os mere fedtet, end vi gør. Jeg er måske ikke lige den fremmeste til at tale for fedtethed. Det ved alle. Jeg siger bare, at med udlandets fokus på den danske krone, der står alene, har vi ikke råd til det, tror jeg, som vi kan gøre, hvis vi er inden for et forsikringsselskab i en fælles flok, hvor man ved, at forsikringen dækker i tilfælde af stormvejr, men hvor man selvfølgelig skal sørge for at vedligeholde hytten, for ellers dækker forsikringen ikke, og det er vi jo nogle, der ved af smertelige erfaringer.